

resultatet ikke lader vente en dag længere på sig end højst nødvendigt, vil vor taknemlighed blive endnu større, hvis det er muligt.

Ole Donner (DF):

Dansk Folkeparti er positivt indstillet over for de to beslutningsforslag, som vi behandler her i dag. Og vi er enige med forslagsstillerne til beslutningsforslag nr. B 141 i, at det er tvungen- de nødvendigt, at man sikrer, at grundlovens § 73 om fuldstændig erstatning ved ekspropriation efterleves, og at der strammes op på de forhold.

Med hensyn til beslutningsforslag nr. B 143 er vi, som det fremgår af beslutningsforslaget, selv medforlagsstillere, og som følge deraf er vi selvfølgelig meget positivt indstillet over for det. Og jeg blev så glad, da ministeren indledte sin tale med at sige, at han var enig i behovet for ændringer. Så skete der desværre bare det, at lidt længere henne i forløbet kom det så, at man skulle afvente Højesterets arbejde, udvalgets arbejde, at retspraksis skulle ændres, osv.

Men jeg er da glad for, at ministeren har nedsat et udvalg, der arbejder med disse ting. Og der er nu af de forskellige ordførere sagt en lang række ting om, hvad der bør ses på, og vi er helt enige i de ting, der er fremført.

Jeg vil da godt sige, at vi også synes, det er helt urimeligt, at når man får at vide, at der skal gå en vej eller komme en bro, kan der gå adskillige år, inden man får afklaret sin situation, og man er i den situation, at man ikke kan sælge sin ejendom, for man kender ikke værdiforringelsen osv. Derfor er der altså en lang række ting, der skal ses på. Vi håber så, at resultatet bliver, at der kommer noget positivt ud af det her.

Vi må jo også erkende, at det ikke kan hjælpe, at vi i dag siger til ministeren, at vi ikke vil vente på det udvalgsarbejde, og at der nu skal ske noget. Eftersom Folketinget holder ferie om en uge eller i hvert fald har mødefri om en uge og der alligevel ikke kan ske noget før til efteråret, har man ikke ret mange andre muligheder end at sige: Vi må håbe på, at det udvalgsarbejde bringer en hel masse positivt, så vi kan forbedre forholdene for borgerne.

Tredje næstformand (Margrete Auken):

Ordføreren vedrørende beslutningsforslag nr. B 141, forslag til folketingsbeslutning om forbedring af retsstillingen for grundejere i forbindelse med ekspropriation, hr. Kim Behnke, har ordet.

Kim Behnke (FP):

Da vores grundlovgivende fædre formulerede § 73, gjorde de det jo ikke for sjov. De gjorde det, fordi de mente, at i Danmark skal det være sådan, at den private ejendomsret er ukrænkelig, og skulle man have behov for fra offentlige myndigheders side at ekspropriere til almenvællets glæde og fornøjelse, må det være sådan, at den, der i den forbindelse afstår et stykke ejendom, jord, eller hvad det nu er, opnår fuld erstatning.

Problemet igennem årene er imidlertid, at begrebet fuld erstatning har svinget meget. Det er sådan, at langt de fleste borgere, man taler med, er jævnt tilfredse, når det er amtskommunerne, der foretager disse forskellige former for ekspropriationer.

Det er nemlig en tradition, som også SF's ordfører var inde på, at man i amtskommunerne har en folkevalgt politiker med. På det tidspunkt, hvor man går ud og foretager ekspropriationen, aftaler man simpelt hen på stedet, at dér er nogle buske, dér er nogle træer osv., der eventuelt skal flyttes; der er et stykke af haven eller et stykke jord, som skal afstås, og man har tabeller med over de takster, der er for de pågældende ting, og derefter indgår man en aftale på stedet.

Ofte er det sådan, at det er den folkevalgte, der er til stede sammen med amtskommunens embedsmænd, som er med til at holde med borgerne og sige: I det her tilfælde er vi nødsaget til at give en lidt større erstatning; disse træer har måske også en historisk værdi for det pågældende område, osv.

Langt mindre, hvad skal man sige, folkeligt engagement er der, når det er staten, der foretager ekspropriationerne. Vi har alt for ofte været i den situation i Fremskridtspartiet, at folk har fået nogle overordentlig kedelige oplevelser, når de har haft besøg af de statslige ekspropriationsmyndigheder. De bliver mødt med arrogance, de bliver mødt af embedsmænd, som er fuldstændig ligeglade med folks argumentation. Der bliver lagt kort på bordet, og så bliver der beskrevet, hvordan man har besluttet, at det skal være, og derefter går man over til at forhandle mest muligt i retning af, at borgeren skal have en så lille erstatning som muligt.

Vi burde selvfølgelig som politikere være tilfredse med, at man ikke bare drysser om sig med det offentliges midler, men når man tænker på den måde, forvaltningen af offentlige midler i øvrigt foregår, kan vi godt undre os over, at